

agrupació excursionista talaia

FEDERATS A:

federación catalana de montaña
federación catalana de esquí
comité de exploraciones subterráneas de cataluña
asociación española de camping y caravana

CARRER ANSELM CLAVE, 3 - TELEFON 8931257 - VILANOVA I LA GELTRÚ

CIRCULAR PER ALS SOCIS

Octubre de 1971

EL G.E.A.M. EN LOS ALPES

El día 3 de Agosto de 1971, tres miembros del G.E.A.M., Angel Vedo, Luis Soler y el que suscribe salimos de nuestra ciudad con rumbo a los Alpes Franceses, más concretamente, Chamonix. El propósito de esta expedición era vencer la temida cara Oeste del Petit Dru por la vía abierta en el año 1952 por la cordada italo-francesa formada por Guido Magnone, Marcel Laine, Lucien Berardini y Adrien Dagori. Dicha vía les costó el trabajo de cinco veranos consecutivos. Pero dejemos esto y vayamos a por lo poco que pudimos hacer nosotros en esta gran aguja alpina de 1.100 metros de vertical.

El día 4, una vez instalados en el camping «Les Rosiers», a un kilómetro de la Villa de Chamonix, nos dispusimos a ver el parte meteorológico. Este nos daba grandes esperanzas y sin pensarlo dos veces preparamos las mochilas de ataque por la tarde para salir al día siguiente, en el ferrocarril de cremallera con dirección a Montevér. Desde esta ciudad planeamos, una vez pasada

La Mer de Glace, por donde teníamos que superar la pared de tierra y grandes piedras, totalmente descompuesta, que ha formado dicho glaciar, pero lo bueno del caso resultaba que desde el lugar en que nos encontrábamos cualquier sitio nos parecía asequible para pasar. Así que nos cargamos las mochilas y decidimos marchar, cruzamos el glaciar por el lugar más accesible, y una vez debajo de la pared de tierra pudimos comprobar que en realidad no se podía ascender por donde uno quería, y después de intentarlo varias veces y por diferentes lugares, descubrimos un canalón que parecía ser el lugar ideal, así que subimos por él, pero al poco quedamos completamente crucificados sin poder movernos ni para bajar ni para subir (hay que tener en cuenta que el peso de las mochilas no nos dejaba desenvolvernos, ya que no íbamos encordados). Por lo tanto, sacamos una cuerda y uno de nosotros, sin mochila y haciendo escalones en el suelo con el martillo, pudo llegar hasta el final de dicha

pared, una vez estando uno arriba, los demás pudimos subir fácilmente. Después de superar esta pared comenzamos a subir por una ladera que por su gran inclinación más bien parecía ser una grimpada, y cuando pudimos llegar a una loma vimos que aún estábamos bastante separados del Dru. Entonces fue cuando descubrimos un lugar excelente formado por grandes bloques para hacer el vivac de la noche.

El día 6 a las 3'30 de la madrugada, salimos del vivac y ganamos rápidamente los heleros que bajan de las agujas, situadas a la derecha del Dru. Nos ponemos los grampones para poder pasar por el camino más recto; así, de esta manera, rápidamente, nos situamos en la base del helero de la cara Oeste del Dru. Aquí nos tuvimos que encordar, pues vimos una zona de grandes grietas, algunas de las cuales tenía una profundidad de hasta treinta metros. Empezamos a subir el helero desviándonos hacia la derecha para poder evitar mejor las grandes piedras que bajan por el Couloir. Una vez en la rimaya nos repartimos el material de escalada y nuestro compañero Angel empieza a ascender por la roca.

Después de hacer un paso de sexto grado, encuentra una reunión montada. Al poco rato nos volvíamos a encontrar los tres juntos de nuevo. Poco a poco vamos ascendiendo y tirada tras tirada, con un total de cinco largos de casi cuarenta metros cada una, llegamos al punto donde teníamos que franquear el gran Couloir de 50° de inclinación y un largo de 40 m. hasta llegar a la reunión. Ya sobre la roca, una vez pasado este problema que es el más fuerte de la primera parte de la escalada, nos encontramos con una roca totalmente distinta a la primera parte ya hecha, la graduación de cuarto y quinto grado por la descomposición de la roca. Así hicimos cuatro largos de cuarenta metros hasta las terrazas superiores. Primer vivac. Eran la 1'30 de la tar-

de. Una vez instalados nos dispusimos a ingerir algunos alimentos. El tiempo lo teníamos a nuestro favor, con un sol espléndido, y de vez en cuando veíamos el helicóptero de rescate que volaba por los alrededores. Poco o mucho daba una gran moral saber que teníamos a alguien vigilándonos y velando por nuestra seguridad. Sobre las seis de la tarde vimos con gran disgusto nuestro la jugarreta que el tiempo nos estaba gastando. Empezaron a pasar nubes y cada una de ellas nos dejaba un regalo bien en forma de lluvia o de granizo, y de cuando en cuando, oíamos un estruendo en el Couloir, que parecían ruidos de ultratumba. Así tuvimos que pasar hasta la una de la madrugada. Fue entonces cuando el sueño pudo más que nosotros y entre cabezadas vienen y van, llegamos a las cuatro de la madrugada y el tiempo seguía igual, e incluso peor, pues ahora que hacía un viento que se llevaba hasta la ropa, era la hora de decidir, y lo más lógico era abandonar. Era duro para nosotros, pero no había otro remedio. Cuatro rappels y nos volvimos a encontrar otra vez en el Couloir. Esta vez lo tuvimos que pasar más deprisa por la caída de las piedras, las cuales caían con intervalos de tres a cuatro minutos. Cinco rappels más y nos encontramos otra vez en la rimaya. Enseguida nos pusimos los grampones para poder salir lo más rápidamente posible de aquella lluvia de piedras, y dos horas después nos mirábamos el Dru desde la terraza de un bar en Montever, con una cerveza en la mano y con cierto rencor.

Poco pudimos hacer el resto de los días siguientes, ya que el mal tiempo iba y venía y no era plan de malgastar dinero y sufrir otra vez las consecuencias. Así que decidimos marchar y pensar que otra vez podríamos intentarlo con más fortuna. ¡Mala suerte!

JUAN CHAPARRO

XIII Rallye d'Alta Muntanya

El Rallye d'Alta Muntanya d'enguany ha estat potser un dels més atractius que recordem en el que afecta a la grandiositat de la comarca. Molt encertadament, el Centre, va escollir els Cercles de Colomers i Saboredo, com a base dels recorreguts a complir durant el Rallye. La nota que predominava en aquesta edició va ésser la gran quantitat de neu acumulada dalt de cims i carenes, extrem que obligà a l'organització a eliminar prèviament un cim de cadascun dels recorreguts diaris, o sigui el Pic de Basiero, el primer dia, i el Pic de Contraig, el segon.

Com cada any, la nostra Talaia participaba amb bastants equips, però aquesta vegada, sigui pels motius que siguin, de set equips que estava previst que hi participessin, sols se'n van inscriure cinc, finalitzant sols tres.

Fent un incís, el que creiem que representa una millora respecte a l'Organització i al Reglament de l'any passat, és la facultat de poder escollir «in situ» cada dia l'itinerari més adequat, segons conveniències o estat físic de l'equip. Així ressalta el fet que entre el primer i segon dia es retiran quasi bé la meitat dels equips participants. Sembla veritablement que vagin passant per un garvell que selecciona quasi sempre, els més preparats.

La sortida del primer dia era a la carretera del Port de la Bonaigua, prop del Santuari de les Ares, i que remuntant per la Vall Gerber, es podia fer l'ascensió al Tuc de Saboredo i al d'Amitges, per assolir més tard, travessant els estanyes de Saboredo, el Tuc de San Rosa i devallar amb molta dificultat al Campament de la Vall de Tredós. Primera baixa: un dels nostres equips, amb formació de

circumstàncies, arriba amb el control tancat.

L'endemà a les quatre de la matinalada, rondinant i mig dormits surten els quatre equips que ens restaven. Quan ja tothom tornava a dormir, una vegada feta la sortida, ens van despertar algunes paraulotes gruixudes adreçades a un dels mebres d'un altre equip talaienc que feia marxa enrera, per esgotament. Aquell dia va ésser obligatòria l'ascensió al Gran Tuc de Colomers, i les ascensions facultatives al Pic Blanc i al Tuc de Ratera. Sols tres dels equips vilanovins restaven a la competició.

El tercer dia, conegudes ja les possibilitats de classificació, un equip va escollir l'itinerari que anava del Campament a Salardú pel camí dels Banys de Tredós; i els altres dos, decidiren pujar al Tuc de la Salana i després baixar fins a Salardú.

L'arribada, que tenia lloc al nou Xalet «Juli Soler i Santaló», del C. E. C., va ésser apoteósica, sobretot quan ja arribats tots els equips, la directiva del Centre, coincidint amb la inauguració del flamant Xalet, obsequià tothom amb un refresc-aperitiu que va fer les delícies dels esgotats rallystes. D'això se'n diu cuidar les «public relations». Que per molts anys ho puguin fer.

La classificació dels equips de la nostra agrupació va ésser la següent:

Medalla d'Or.— 1.160 punts: Antoni Llorba - Isidre Poch - Josep Bruna.

Medalla d'Argent.— 1.010 punts: Josep Planas - Isabel Romeu - Josep M.ª Soler.

Medalla de Bronze.— 560 punts: Lluís Daviu - Joan Toledano - Ramon Martí.

J. B.

El Torrent de la Piera

El Torrent de la Piera, també anomenat de Santa Magdalena, és un dels tres més importants del terme de Vilanova. Si bé la seva desembocadura es troba situada en el nostre terme, la seva capçalera amb totes les ramificacions són en el terme de Ribes. Els caires de la cubeta receptora estan formats principalment per la Serra del Montgrós i les seves derivacions cap a Vilanova des del Pla de Jorba, i des de Can Montgrós a La Serra, Serra dels Cards i Coll de les Forques fins a la Costa, que la tanquen per Occident i Orient respectivament.

La branca principal, el fondal del Llopet, neix a la collada que hi ha entre el Pla de Jorba i el Montgrós. L'inicien tres fondalades de formació calcàrea del tipus característic a la comarca de Garraf. Més avall del seu aiguabarreig i quan ja travessen terreny sedimentari, en passar prop del Mas de les Catalunyes, la riera agafa el nom d'aquest Mas. Passada la Torre del Veguer s'hi ajunta el Torrent de Santa Magdalena i altres torrentets de poca importància. D'entre ells sobresurt el Torrent de la Pussa que capta totes les aigües pluvials de la Serra del Montgrós des de Can Martí a La Serra.

El torrent, que ara ja porta el nom de Santa Magdalena, passa per sota la carretera de Ribes. Actualment no podem dir que sigui un curs sec, ja que l'alimenten les aigües residuals de la barriada del Tacó, que, per ara, són impulsades, i amortiguades en quant a l'olor, per les aigües sobrants de la fàbrica Griffi. La riera passa novament per sota una carretera, ara la de Vilanova a Sitges i Barcelona. Un centenar de metres escàs més avall rep les aigües del Torrent de la Terrosa, curs en aparença de poc cabal, però que en èpoques plujoses deixa mostrar els seus efectes en recollir el drenatge procedent dels contorns de Carro, Solers, Xuri-

guera, Vilanoveta, Mas d'en Serra i Solicrup, i que amb molta freqüència deixen aïllada la barriada ribetana de Les Roquetes.

Ara el torrent és vilanoví i conegut amb el nom de La Piera, topònim d'ignorat origen. No li queda gaire curs de vida, però prop de la seva desembocadura, en data recent que ja esmentarem, s'hi han conduït les aigües del Torrent de la Pastera. El problema actual de la seva desembocadura encara no ha estat resolt satisfactòriament, a causa de les aigües enllotades que s'acostumen a formar a les dunes sorrenques de la platja.

TORRENT DE SANTA MARIA

El Torrent de Santa Maria, o de Saumella, és una riereta d'escassa longitud, la capçalera de la qual és a les planures del Mas d'en Palau i els Sis Camins. Agafa el nom de Fondal de Saumella en passar la vall entre el Jui del Moro i el turó de la Torre d'en Vallès. Aquest topònim de Saumella, esmentat ja en el segle XVIII, ens inclina a creure que en aquell sector hi havia terres propietat d'una vídua d'un home el cognom del qual era Saumell. La riereta, després de transcórrer entre vinyes i terres de conreu, va a desembocar al mar, fent de divisòria, en aquest darrer trajecte, entre Cubelles i Vilanova, en una zona marítima intensament urbanitzada.

FONDAL DE L'ARAGAI

Riereta de poc recorregut. Té l'inici a La Collada i transcorre pel bell mig de la urbanització a la qual ha donat nom i en la que hi ha ubicat el Club de Tennis local. Passada la carretera la vall s'eixampla, formant-se el pla d'Aderró. Un pont per sota de la línia fèrria dona sortida a les aigües, en circumstàncies excepcionals, al costat dels últims xalets de l'Occident de Ribes Roges, tocant al promontori de Sant Gervasi.

ELS ESTANYS

Hom suposa que antigament a la platja vilanovina hi havia una zona de maresmes formada pels aiguamolls que nodrien les tres principals rieres o torrents vilanovins que hem esmentat. Aquesta tesi queda ben fonamentada si pensem que a darredries del segle passat i començos del present encara existien dos d'aquests estanys: el de Vilanova i el de la Geltrú. El primer situat a la desembocadura del Torrent de Sant Joan o de la Ramusa, i el segon al final del torrent de la Piera o Santa Magdalena. Els documents del segle XIII que esmenten el barri mariner de Vilanova ho fan amb el nom de «Ça Lacuna» o Llacuna. Una escriptura de l'any 1057 dóna referència del «Lac Lops» (Llac dels Llops, o d'en Llop) situat a ponent del castell de Miralpeix. Sembla que aquest estany coincidiria amb el posteriorment anomenat de «la Geltrú».

ELS POUS

El «Diccionario Geográfico Universal» editat el 1834, diu que Vilanova no té fonts, però sí molts pous i cisternes d'aigües que, encara que no molt agradoses als paladars no acostumats, són suficients i prou sanitoeses per a l'abastiment de la Vila, especialment les dels pous del carrer de Sant Gregori o de «l'Aigua». Si tenim en compte que antigament el carrer de San Gregori anava des de la Plaça de les Cols a la Rasa d'en Miquelet, no sembla pas passa error ni suposar que al sector de ponent del carrer se li donés el nom de l'Aigua a causa dels notables pous d'aquell carrer. Un altre pou molt conegut en aquell districte és el de l'Hospital Vell, al carrer dels Estudis, i que en forces ocasions, i actualment encara, rendeix bons serveis a la ciutat.

En industrialitzar-se la vila fou necessari excavar nous pous. De molt bons resultats foren els de Cal Xuriger i Ca l'Escoda, encara vigents. Posteriorment es feren sondejors a la zona dels Escalons, també amb re-

sultats molt positius per a l'abastiment de la casa Pirelli. De totes maneres el terreny ja no dóna més de si, i moltes sínies de la part baixa de la població es trobaren darrerament amb el fet que la intensiva explotació els donava aigües salinoses a causa del desnivell freàtic.

Allunyats del nucli de la població hi ha alguns pous del sector de ponent que tenen la particularitat que llur excavació, després de travessar les capes sedimentàries, ha penetrat per zones calisses foradant sostres de caveres subterrànies, fins a trobar aigua. En són exemples el pou de Cal Pau de l'Hostal i el del Mas Ramon. Exemples similars hi ha a Cubelles i a Cunit.

Un pou que també ha donat resultats molt positius tan en quantitat com en qualitat d'aigua, és l'anomenat del «Ganso», situat a la Sínia Vidal, prop de la Masia Nova, a l'extrem E. del terme, llindant amb el de Ribes. Les aigües d'aquest pou assorteixen alguna indústria dels contorns i son molt apreciades pels vilanovins que en moments crítics tenen necessitat de gran quantitat d'aigua potable servida a domicili en camió-tanc. Gràcies al pou ha estat també possible la recent inauguració, el passat estiu, de la piscina pública construïda dins la finca Vidal, i que tanta acceptació tingué entre la jovenalla de Les Roquetes, Vilanove-ta i els contorns.

Addenda al capítol I

Amb referència a la font anomenada del Cocó, del terme de Vilanova, ens han facilitat de l'arxiu d'en Pau Roig i Estradé un document de l'any 1818 que detalla els delmes del Castell de la Geltrú, i entre els quals hi és esmentada la Font d'en Brunet. Efectivament, molt aprop de la Font del Cocó, entre el Mas Torrat i Les Mesquites, hi ha les ruïnes d'una masia que era anomenada Can Brunet.

La Sínia de les Vaques [Cal Roses]

Per segona vegada hem d'apariar la nostra aportació a una nota necrològica. A finals de juliol, quan fou enrunat l'edifici setcentista de «Cal Roses», fet i fet exhalà el darrer sospir la coneguda «Sínia de les Vaques».

La finada sínia era una extensa finca que comprenia des de la via del tren fins a la platja i des del camí de la Fassina al torrent de la Piera, cenyint un triangle equilàter amb un dels vèrtex mirant el mar.

Segons es llegeix en una ressenya feta l'any 1790 per l'acabalat Francisc de Papiol i de Padró, hi havia una famosa fàbrica de «pintados» dels senyors Josep Sullivan i Companyia, situada en propi terreny dels esmentats senyors, reunida dins un dilatat espai en el barri de la Marina. Papiol especifica que el primer que introduí dita fàbrica fou el principal soci, Joan de Larrad, fèia cosa d'uns cinc anys (1785) i tenia les seves armes sobre la porta. Sembla que aquest escut o darga de pedra, l'haviem vist nosaltres fixat en una paret de tanca de la sínia de las Vaques i desaparegué quan s'allargà el passeig marítim l'any 1966. I és que aquesta pròspera fàbrica d'indianes, la primera del ram textil a Vilanova, no en quedà més que la casa residencial del Sr. Larrad, construcció de planta quadrada, amb teulada a quatre vents i que constava de planta baixa, pis i golfes. Aquestes últimes eren obertes per tres costats (llevat del de tramuntana) mitjançant unes finestres de punt rodó, característica típica de les masies d'aquell temps i de semblant traçat situades arreu de Catalunya, on sempre deixaven cega la part d'on venia el vent més fresc.

Quan el 1885 Teodor Creus publicà «El pasado, el presente y el proba-

ble porvenir de Villanueva» escriví que podia veure les runes de la gran fàbrica en el camí de la Fassina i platja de Sant Cristòfol. Per altra banda, Josep Ferrer i Vidal en una nota manuscrita datada l'any 1883, deia: «Establecida (la fàbrica) a la orilla del torrente de la Piera, junto al mar, en la casa llamada Completas, donde existen todavía algunos restos de aparatos para hacer lejías y norias para lavar, o a lo menos existían hace algunos años».

Les indianes treballades en la que després fou esvaïda fàbrica eren teles de fil o de cotó, pintades d'una sola cara. La producció anual era de 7.000 peces de variats tipus, la meitat de les quals eren trameses a l'Amèrica. El blanqueig de les robes es feia en els mateixos camps i els tints i colors dins la indústria. Joan de Larrad era d'origen francès i residia a Barcelona. Fou un dels principals dirigents de la «Junta de Comerç» a finals del segle XVIII; i de l'empresa «De Larrad i Cía» se'n té notícia l'any 1824, quan tenia despatx en el carrer Ample.

Ens conta Papiol que un acreditat comerciant vilanoví dit Feu, a qui havia pertangut el que aleshores era la fàbrica d'indianes i d'aiguardents s'havia ofert per a construir un port al seu càrrec, sota Sant Cristòfol, si donaven els drets per alguns anys. Aquest Feu no era altre que un fill de Pau Feu, el qual l'any 1739 era propietari de la peça n.º 71 del Cadastre de Vilanova, de nom «la Sínia», ubicada justament on més tard fou edificada la casa Larrad. Al seu entorn hi evidenciem les peces següents: nos. 68 i 69 dites «d'Oficina (Fassina) d'En Feu», propietats respectives d'En Damià Torrents (a) Xeravia i d'En Pau Alegret, pagès, terres situades al N. de la «Sínia»; i

la n.º 70, que portava el nom d'«el Camp de l'Oficina d'En Feu», possessió d'En Josep Galtés, emplaçada entre l'esmentada «Sínia» i el torrent, on hi havia l'estany de la Piera. La fassina d'En Feu fou la que donà nom a l'antic camí procedent de la Geltrú, essent límit occidental de les propietats. Aquest lloc, durant el segle XIX passà a ésser pertinença de l'advocat Pau Barber i Huguet (a) Roses, diputat pel districte de Vilanova, que l'adquirí com honoraris d'un plet. Poc després li concediren llicència per usar les aigües residuals del poble per espai de cent anys i una vegada l'hagué comprat l'arquitecte Josep Font i Gumà, que restaurà la casa, el dret de l'aigua ocasionà conflictes entre les autoritats i els darrers administradors i masovers. No fa molts anys, la sínia passà a mans dels Srs. Marquès i aquests ho vengueren a una empresa de productes químics. El 1966, la propietat era dividida entre dos terratinents i ja ja volien parcel·lar.

No fa gaires lustres, la Sínia de les Vaques formava tres edificis. Un assentat al capdamunt del camí, construït quan traçaren el ferrocarril i

que encara resta en peu, abandonat. Un altre (davant la Sínia de la Palmera), on es traslladaren els masovers en temps de guerra i que una bomba enderrocà, matant la mestressa i d'altres familiars. El tercer casal era el més gran i potser antic (l'anterior també ho era), conegut per Cal Roses, però que als papers de contractes d'assegurances signats pels germans Carreras constava com «huerta Larrad», recordant altres èpoques.

No obstant això, la casa aterrada fa uns dies i la parcel·lació a que tindrà lloc, sempre foren popularment anomenats «la Sínia» i més contemporani, «de les Vaques», degut al nombre d'aquests pacífics animals que tenien.

VICENÇ CARBONELL

Bibliografia

- 1.— Garí, «Descripción e historia de Villanueva y Geltrú», pàg. 208.— 1860.
- 2.— Cadastre de Vilanova i la Geltrú de 1739.
- 3.— A. Virella, «Villanueva y Geltrú», n.º 465.— 1955.
- 4.— J. M.ª Freixa, «Anales de Villanueva y Geltrú», pàg. 143.— 1959.

MARXES

El proper dia 17 d'Octubre començarà la present temporada de marxes amb la participació a la marxa de Regularitat de la província de Tarragona. Enguany la secció de muntanya d'aquesta Entitat posarà en pràctica un sistema ja conegut per la majoria dels socis, i que s'havia practicat fa molts anys. Aquests sistema consisteix en organitzar petites excursions als llocs d'interès, ja sigui per les seves bel·leses naturals o bé per la seva història, tot seguint el recorregut que facin els marxadors.

D'aquesta manera podran prendre part en l'excursió, a més dels marxadors, totes les persones socis o no socis que ho desitjin i vulguin conèixer

els llocs on es fan aquestes proves, llocs que sens dubte, són interessantíssims.

Enguany esperem el màxim de participants en cada prova, i de passada felicitem a tots pel magnífic èxit aconseguit la temporada passada a la vegada que fem vots per poder-lo superar aquesta temporada.

EL VOCAL

PROPERES EXCURSIONS

Dia 17 d'Octubre

Participació a la XIV Marxa de Regularitat de Tarragona.

Dia 24 d'Octubre:

Participació a la XXVI Marxa d'Orientació.

G. E. T.

Activitats realitzades el mes de Juny

Dies 1 i 2

Avenc Cartanyà (-56 m.).

Cova de la Riba. La Riba. Tarragona.

Exploració.

Equip: Ll. Carrasco, X. Conesa, J. Ferrer, J. Vidal i A. Torres.

Dia 10

Avenc de l'Aliga.

Avenc del Daltmar. Garraf.

Exploració.

Equip: X. Conesa, J. Ràfols, E. Gonzàlvez, S. Ferrer i J. Rovira del E.R.E.-A.E.C.

Dia 10

Prospecció a Riudecanyes. Reus. Tarragona.

Equip: Ll Carrasco.

Dia 12

Cova de les Roses. Sitges.

Treballs topogràfics.

Equip: X. Conesa i Ll. Carrasco.

Dia 13

Cova de la Merla. Roda de Berà. Tarragona.

Treballs topogràfics.

Equip: X. Conesa i membres del C. E. de la B. M. B.

Cova de Can Suriol.

Avenc de Can Suriol. Olivella.

Exploració.

Equip: S. Ferrer i E. Gonzàlvez.

Dies 19 i 20

Assemblea Ordinària del Grup en la Riba. Tarragona.

24 assistents.

Dies 23 i 24

Cova de la Merla. Roda de Berà. Tarragona.

Treballs de desobstrucció.

Equip: X. Conesa, A. Castelló, Ll. Carrasco, J. Ràfols i J. Castelló.

Dies 26 i 27

Cova de las Rondes. (600 m.)

Avenc de Viumala. La Llacuna.

Exploració.

Equip: J. Ferrer i J. Rovira del E. R.E.-A.E.C.

Dies 26 i 27

Cova del Manel (1.250 m.) S. Llorenç del Munt.

Exploració.

Equip: A. Castelló, X. Conesa i J. Ràfols.

Dia 29

Cova de l'Or. Castellet i Gornal.

Prospecció a la Font d'Orta.

Equip: Ll. Carrasco.

Dia 29

Avenc del Retomb de Rocacrespa.

Cova del Retomb de Rocacrespa.

Avencò de Rocacrespa. Vilanova.

Exploració.

Equip: X. Conesa.

ACTIVITAT ESPELEOLOGICA

Els membres del G. E. T. Xavier Conesa i Lluís Carrasco han portat a cap l'exploració i topografia de la Cova-avenc del Corral d'en Falç, cavitat situada en el sector de l'Aiguadolç de Sitges, dins l'urbanització «Centro-Levantina» i prop del local «Namber One» i l'estació de Servei «El Molí».

La cova-avenc té una llargada d'uns dotze metres i un desnivell de 4'5. L'entrada descendent, dóna a una sala amb profusió de columnes que aparenten dividir-la en diversos sectors. En les parets més descalcificades els enderroc obstrueixen possibles perllongacions. En altres indrets els degotalls d'aigua continuen actius. Malauradament la majoria de les concrecions ha estat completament destruïda.

President: Antoni Llorba - Direcció Circular: Xavier Capdet - Secretaria: Isabel Romeu